

Dil yarası dünyada da, mahşerde de mahcup eder

Eskişehir'den Özgür Yavuz: "Dine, imana, Allah'a, Peygamber'e hiçbir düşmanlığı olmadığı, hatta dine, Nur hizmetine taraftar olduğu halde bir kişi kötü bir ağız alışkanlığı sebebiyle ve sinirlendiği bir anda dine imana sövse imanı gider mi ve dinden çıkar mı? Dolayısıyla nikâhı düşer mi? İmanını tecdit etmesi gerektiği gibi nikâhını da tazelemeli mi?"

EĞER ALLAH'A İŞİNİZ DÜŞECEKSE...

Böyle dildeki densizlikle iman çıkmaz, nikâh da gitmez. Ancak dili dine ve imana sövmek gibi bir densizlikten derhal kurtarmalı ve terbiye etmelidir. Bu böyle gitmemelidir. Dilin bu kötü alışkanlığına sürekli seyirci kalmak ve sürekli yenik düşmek hiç hayra alâmet değildir. Halk deyimiyle meymenetsizliktir, hayırsızlıktır. Tövbe etmezse dilinin belâsını çok çeker.

Bu kişinin eğer Allah'a ihtiyacı varsa derhal tövbe etmeli ve dilini böyle gaflardan temizlemelidir.

Gazneli Mahmud bir Hindistan seferinde çok direnişle karşılaştı. Ordu zor durumda kalmıştı.

Şöyle duâ etti: "Allah'ım! Eğer muzaffer olursam bütün ganimetleri yoksullara dağıtacağım."

Nihayet savaştan zaferle çıktı. Yiğınla mücevher ganimet olarak alındı.

Sultan ganimetleri yoksullara dağıtmaya başlamıştı.

Ancak subaylar karşısına dikildiler:

"Aman sultanım! Ne yapıyorsunuz? Bunca değerli altınlar, inciler fakir fukaraya

dağıtılır mı? Hem onlar, bunların kıymetini ne bilecek? Üstelik devletin bu ganimetlere ihtiyacı var!” dediler. Sultan’ın kafası karışmıştı. Etrafına, “bir çıkış yolu, bir fetvası var mı?” diye sormaya başladı.

Devrin âlimi dedi ki:

“Sultanım! Eğer Allah’a bir daha işiniz düşmeyecekse adamlarınızın dediğini yapın! Ama eğer Allah’a yine işiniz düşecekse adağınızı yerine getirin!”

Bu âlimin sözüyle diyelim ki: Eğer Allah’a işimiz düşecekse dilimizi, amelimizi güzelleştirelim.

BİN DÜŞÜN, BİR SÖYLE!

Atalarımız, “Bin düşün, bir söyle!” demişlerdir. Keza “Bıçak yarası geçer; dil yarası geçmez” diyen de atalarımızdır. Dil yarası dünyada da, mahşerde de mahcup eder.

Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: “Şu altı şeyi koruyacağınıza dair garanti verin; ben de sizin Cennete gireceğinize kefil olayım:

1- Namaz. 2- Zekât. 3- Emanet. 4- Namus. 5- Mide. 6- Dil.”¹

Peygamber Efendimiz’in (asm) bir duâsı da şöyledir: “Allah’ım! Kulağımın şerrinden, gözümün şerrinden, dilimin şerrinden, kalbimin şerrinden ve şehvetimin şerrinden Sana sığınıyorum.”²

Keza Peygamberimiz (asm) bir diğer hadislerinde buyuruyorlar ki: “Cesedin hiçbir organı yoktur ki, dilin kötü konuşmalarından şikâyetçi olmasın.”³

İnsan ne çekerse dilinden çeker; dünyada da, ahirette de!

Batın-ı kalp, vesveselerden ve şüphelerden arındırılmadığında, bu manevî kirlilik, imanı zedeler, dilin zevk-i ruhanisini kaçıırır.⁴ Dil daha Allah’ı zikre pek yaklaşmak istemez. Elfaz-ı küfürden hoşlanmaya başlar.

İnsan sorumsuz bir varlık değildir. Kur’ân, “Kulak, göz ve gönül, bunların her biri sorumludurlar.”⁵ buyurarak azalardan dolayı da insanın sorumlu olduğunu hatırlatıyor.

Nihayet ehl-i imana yakışan, dilini de, sair organlarını da kötü söz ve davranışlardan korumak ve Kur’ân’ın öğrettiği şu duâ ile Allah’a sığınmaktır:

“Ey Rabbimiz! Unutur, ya da yanılırsak bizi sorumlu tutma!”⁶

Dipnotlar:

- 1- Camiü's-Sağir, 1/385.
- 2- Camiü's-Sağir, 1/412.
- 3 - Camiü's-Sağir, 4/1449.
- 4- Lem'alar, s. 15.
- 5- İsra Sûresi: 36.
- 6- Bakara Sûresi: 286.